

Tyskland og Sverige, benytter man selvfølgelig Søvejen mindre, fragter færre Skibe end hidtil, og der bliver altsaa ikke den Frekvens til Havnene med Ladninger af Kul og Træ etc., som der ellers vilde blive.

I § 5 er Betalingen for Frimærkepakker nu forhøjet til 25 Øre. Der er ikke noget at sige dertil, da ogsaa Posttaksterne ere forhøjede, men der er her et Punkt, jeg ønsker at gøre opmærksom paa. Der er ved Salg af disse Frimærker indrømmet en Rabat, som nu giver Stationsforstanderne en Indtægt. Ved denne Forhøjelse, der nu sker, og ved, at Rabatten bliver sat, som den gør, ville Stationsforstanderne i flere af de større Byer miste en Indtægt af flere hundrede Kr. aarlig, som man maa tænke paa at give dem noget Ækivalent for. Det er nemlig givet, at deres Indtægt paa dette Punkt vil gaa ned under det halve.

Om Fribefordringen er der nu talt og skrevet saa meget — maaske mere end egentlig det hele er værdt. Thi det kan nok være, at hvis det skal opgøres, hvem det er, der kører frit, er det Personer, som Staten paa en eller anden Maade maa yde Betaling for deres Rejser, saa det er at tage fra den ene Lomme og lægge i den anden, naar man nu mener, at det fremtidig skal ske paa en anden Maade. Maaske ere Ferierejserne blevne noget overdrevne paa forskellig Maade, men i de senere Aar er der jo trukket ind derpaa, og herefter vil der yderligere blive trukket ind derpaa. — Den ærede Indleder (Hedemann) talte om den Overenskomst, Ministeren skulde bemyndiges til at træffe med Dagspressen om Fribefordring for at sikre Befolkningen Adgang til at skaffe sig Underretning om Togplaner, Takstbestemmelser o. s. v. Ja, jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at denne Bestemmelse gør et noget spækhøkeragtigt Indtryk. Det fejler nemlig ikke, at Dagspressen skal nok af Hensyn til sine Abonnenter optage baade Togplaner og Takstbestemmelser; Abonnenterne vilde blive meget misfornøjede ved ikke at finde dem i Dagspressen, saa for den Sags Skyld behøves den Bestemmelse ikke. Og paa den anden Side forekommer det mig underligt at se en Bestemmelse som denne her. Vi have hidtil ydet Pressens Mænd, Redaktionerne, Frikort i redaktionelle Øjemed; har man nu det Syn, at det har været nødvendigt og rigtigt tidligere, forekommer det mig, at det ogsaa kan ydes dem nu under en lignende Form som tidligere, idet

alle de paagældendes Rejser jo kunne betragtes som mere eller mindre redaktionelle, naar man vil vise en Opmærksomhed mod Pressen. Det andet, forekommer mig, ser ikke godt ud for en Statsinstitution; saadan ligesom at sige: noget for noget, naar Venskab skal holdes. — Saa er der endelig et Punkt, der er blevet berørt af en æret Taler, hvilket jeg ogsaa gerne vilde slaa til Lyd for. Det er den Ret, de ved Statsbanerne ansatte nu have til Fribefordring. Dette Afsnit slutter jo med: „Dette gælder ogsaa med Hensyn til det til Statsbanerne hørende Personale“. Altsaa, der skal paa Finansloven bevilges dem et Beløb for Fribefordring. Men hvorledes er det nu at forstaa? Skal der gøres en Indskrænkning i den Ret, de nu have? Saa vidt jeg ved, er det ved Statsbanerne ansatte Personale ansat med en saadan Ret. Jeg tror, det har Betydning i og for sig for Tilfredsheden hos de paagældende, at de have den. De mange i Trafikkens Tjeneste, der bo ude paa øde Egne og skulle til Byen, maa have denne Ret. Maaske der f. Eks. kunde træffes en saadan Ordning, at de ved Kontorerne eller Administrationen fast ansatte fik et fast, begrænset Antal Fribilletter, men at derimod Funktionærerne i Trafikafdelingen, i Driften i det hele taget, beholdt deres Ret til Fribefordring. Skal der gøres Indskrænkning, forekommer det mig, at de maatte have et Ækivalent derfor, og hvis det bliver i Penge, tror jeg ikke, det vilde skade den Tilfredshed, som der er med den nuværende Ordning. Hvad man saadan en Gang er bleven vant til, er det jo lidt vanskeligt at komme bort fra, og jeg tror absolut, det vil bidrage en hel Del til, at Funktionærer med de mindre Lønninger føle sig tilfredse, naar de beholde deres Ret til Fribefordring. Det fejler nu ikke, at den højtærede Minister stiller sig velvillig til Sagen, og Ordningen er jo ganske overladt til ham. Men der kan komme den Minister, som ser anderledes derpaa og ligefrem vil stryge denne Ret, og der staar ikke, at de have nogen Ret dertil. Det forekommer mig derfor, at det vilde være heldigt, om dette sidste Punktum: „Dette gælder“ osv. kom til at staa under andet Afsnit: „Der kan derhos tilstaaas . . . fri Befordring . . . efter nærmere Bestemmelse af Ministeren for offentlige Arbejder“, saaledes, at det ikke skulde bevilges paa Finansloven. Det har ogsaa Betydning for de paagældende ikke alene af Hensyn til de Rejser, der ere nødvendige